

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa RWE Polska Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanych: N. K. i RWE Stoen Operator Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w W.
o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 listopada 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 listopada 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda RWE Polska Spółki Akcyjnej z siedzibą
w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki
kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 listopada 2011 r., oddalił apelację RWE Polska S.A. z/s w W. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 listopada 2010 r., w sprawie o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że przepis art. 8 Prawa energetycznego należy traktować jako przepis rozstrzygający, w jakich okolicznościach właściwy do rozstrzygnięcia sporu między stronami umowy sprzedaży energii elektrycznej

będzie Prezes Urzędu. Powołując się na zapatrywania Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 5 czerwca 2008 r., III SK 35/07 Sąd Apelacyjny uznał, że Prezes Urzędu nie może umorzyć postępowania z przyczyny, która istniała przed jego wszczęciem. Nie uzasadnia umorzenia postępowania z art. 8 Prawa energetycznego, z powodu jego bezprzedmiotowości okoliczność wznowienia dostaw energii po siedmiu dniach od wstrzymania jej dostarczania. Nie zachodzą bowiem przesłanki z art. 105 § 1 k.p.a. W sprawie niniejszej nastąpiła zmiana stanu faktycznego, zatem ewentualne umorzenie postępowania byłoby możliwe na podstawie art. 105 § 2 k.p.a., gdyby ze stosownym wnioskiem wystąpiła strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiałyby się temu inne strony postępowania oraz interes społeczny. Wniosku takiego zainteresowana nie złożyła w niniejszej sprawie.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania, powód powołał się na istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, to jest art. 8 w związku z art. 23 ust. 2 pkt 12 oraz w związku z art. 6 ust. 3 i 3a i art. 6 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego oraz na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego o treści „czy Prezes Urzędu na podstawie art. 8 w związku z art. 23 ust. 2 pkt 12 oraz art. 6 ust. 3 i 3a Prawa energetycznego jest uprawniony do badania zarzutu bezprawności wstrzymania odbiorcy dostaw energii i do wydania decyzji stwierdzającej nieuzasadnione wstrzymanie przez przedsiębiorstwo energetyczne dostaw energii dla odbiorcy w sytuacji, gdy w dacie złożenia wniosku odbiorcy o wszczęcie postępowania administracyjnego o nieuzasadnione wstrzymanie dostaw energii i w dacie zakończenia tego postępowania lub w dacie wydania decyzji w tym przedmiocie, odbiorca miał możliwość korzystania z dostaw energii, czy też w takiej sytuacji zarzut bezprawności wstrzymania odbiorcy dostaw energii powinien być badany w postępowaniu cywilnym?

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Wniosek powoda o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się w pierwszej kolejności na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., czyli istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego powód winien zatem określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub przedstawić rozbieżności w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). Oczywistym jest, że wątpliwości te muszą dotyczyć wykładni przepisów powołanych w podstawach skargi kasacyjnej.

Argumentując w przedmiocie istnienia potrzeby wykładni przez Sąd Najwyższy powołanych w skardze przepisów art. 8 w związku z art. 23 ust. 2 pkt 12 oraz w związku z art. 6 ust. 3 i 3a i art. 6 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego powód podnosi, że brzmienie art. 8 w związku z art. 6 ust. 3 i 3a Prawa energetycznego „budzi wątpliwości interpretacyjne w odniesieniu do zakresu dopuszczalnej aktywności organu regulacyjnego z punktu widzenia zasady praworządności, tj. jego uprawnień do rozstrzygnięcia w przedmiocie nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii w sytuacji, gdy pomiędzy odbiorcą a przedsiębiorstwem energetycznym – w chwili wszczęcia postępowania i/lub rozstrzygnięcia – formalnie nie występuje spór, gdyż energia jest dostarczana”.

W przekonaniu Sądu Najwyższego, przepis art. 8 Prawa energetycznego nie budzi wskazanych przez powoda wątpliwości interpretacyjnych. Z przepisu tego wynika, że Prezes Urzędu władny jest rozstrzygnąć spór między odbiorcą a

sprzedawcą energii. Spór ten dotyczy tego, czy wstrzymanie dostaw energii było uzasadnione. Kwestia, czy dostawy energii zostały wznowione przed złożeniem stosownego wniosku inicjującego postępowanie przed Prezesem Urzędu lub w jego trakcie, nie pozostaje w żadnym związku z treścią i funkcją art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego. Ponadto, podniesione przez powoda wątpliwości interpretacyjne trudno uznać za poważne, skoro nie zostały poparte przykładami rozbieżnej wykładni dokonanej w piśmiennictwie lub orzecznictwie. Z istnieniem „poważnych wątpliwości” interpretacyjnych nie można utożsamiać odmiennego - od zapatrywań Sądu drugiej instancji - stanowiska strony postępowania, jeżeli nie opiera się ono na odpowiednio pogłębionym wywodzie jurydycznym wskazującym na możliwość odmiennej interpretacji przepisu przy zastosowaniu tej samej metody wykładni lub odmiennych jej wyników przy zastosowaniu różnych metod wykładni. Wywodu takiego brak w uzasadnieniu wniosku powoda, w rezultacie czego przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie jest spełniona.

Powód powołał się ponadto na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., pełnomocnik skarżącego ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wywodu, zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX 560504; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX 560494). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym

zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawionego przez powoda zagadnienia prawnego nie można uznać za zagadnienie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i rozwoju prawa, ponieważ ze wskazanych już wcześniej powodów oderwane jest ono od treści powołanych przez skarżącego przepisów. Na podstawie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego, Prezes Urzędu rozstrzyga o tym, czy wstrzymanie dostaw energii było zasadne. Przesłanki kwalifikacji wstrzymania dostaw energii jako zasadnego albo niezasadnego wynikają z art. 6 Prawa energetycznego. Okoliczność wznowienia dostaw energii nie ma żadnego znaczenia z punktu widzenia zastosowania art. 6 lub 8 ust. 1 Prawa energetycznego, zatem rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego podniesionego przez powoda nie pozostaje w związku z ewentualnym rozpoznaniem podstaw skargi kasacyjnej. Ponadto, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda ze względu na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., w oczywisty sposób nie spełnia wymogów wynikających z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).